

maal, for det vilde have Betydning for ham at vide det. Men inden han endnu fik Svar, vendte han sig til os andre og sagde: Jeg vil inderlig gerne have Samarbejde med jer. Det er altsaa fortjenstfuldt, hvis han har det, men forkasteligt, naar de Radikale har det. Det ærede Medlem Hr. Brorsen vilde have Samarbejde til alle Sider, og da vi er en af Siderne, maa det vel ogsaa gælde os; men det radikale Venstre maa forsage dette Samarbejde. Saaledes har jeg forstaaet det ærede Medlem.

Jeg har peget paa, hvordan Fortiden har formet sig, og jeg mener, at vi i Stedet for al den Kritik, som under de mange Valg i Sommer er kommet frem over det daarlige Styre, vort Land har haft, hellere her i Danmark skulde føle os begejstrede og lykkelige over Forholdene, som de har formet sig her. Ved de Tvangsforanstaltninger, vi har maattet indføre, de regulerende Foranstaltninger, har vi paa mangfoldige Omraader været Foregangsland, Danmark er begyndt, og de andre Lande er vandret i vort Fodspor. Og det plejer ikke at være saaledes, at de mindst dygtige lægger for, og de mindre dygtige følger efter.

Finansudvalget har, som det har været omtalt af Venstres Ordfører — det har ogsaa været Genstand for Kritik i Pressen —, for nylig været paa en Rejse i Sønderjylland. Vi var for et Par Aar siden i Ribe og saa paa Forholdene dér, nu har vi været i Sønderjylland, og jeg vil gerne fortælle, hvad der gjorde mest Indtryk paa mig under de Rejser. Da vi var i Ribe, var vi ogsaa ved Grænsen i Vedsted, hvor der den Gang var sat en Spærring over Landevejen. Vi stod paa dansk Side og saa over i Sønderjylland, og det blev meddelt os af en af de tilstedeværende, at der stod en Mand derovre, ikke hundrede Alen skilt fra os. Denne Mand havde haft tre Sønner i Krigen, hvoraf de to var skudte, og han var inde under en Rationering og levede i en Nødtilstand, som slet ikke taalte Sammenligning med de lykkelige Forhold, hvorunder vi levede. Blot et hundrede Alen fra os!

Nu er dette Grænseskel faldet, og vi var forleden Dag nede at se paa Forholdene i de Egne. I Sønderborg bliver et stort Militærhospital indrettet til Invalideskole, og vi fik at vide, at der allerede var anerkendt 2500 Invalidere fra Krigen, Krøblinge, der overhovedet ikke kunde klare sig selv, men maatte hjælpes paa alle Maader, som maatte i Skoler for at blive uddannet til at bestille noget, som maatte have særligt Værktøj og indøves i dette. Derfra kom vi til Tønder,

og dér kom vi ind i Kirken, hvor vi saa mægtige Tavler ved Alteret, hvo paa var skrevet Navnene paa dem fra Tønder By, der var faldet i Krigen. Ude i Seminariet Have stod der en stor Sten, som Seminariet havde rejst over sine faldne. 22 af Seminariets 70 Elever var blevet skudt under Krigen. Inde i Kirken fandtes der en Tavle med Navnene paa fem Brødre, der alle var faldet; Faderen havde kun disse fem Børn og var nu altsaa barnløs. Der var ikke et Hjem dernede, hvor vi kom, og hvor man mange Steder søgte at gøre det festligt for os, hvor man ikke havde Sorg for en Slætning eller paarørende eller havde en stakkels Krøbling gaende.

Alt dette har vi lykkeligt været forskaanede for, og ikke blot dette; al den Sult og Elendighed, der har været i andre Lande, har vi herhjemme været fri for, vi har haft Brød til at mætte alle Munde. Det forekommer mig da, at vi i Dag i det mindste kunde være naaet saa vidt, at vi kunde yde den Regering nogen Anerkendelse, som har været med til at styre Danmark under disse Forhold. Vi slap for at komme med i Krigen, vore Priser her i Danmark var billigere end noget andet Sted, og her var Varer til Stede i større Udstrækning end noget andet Sted. At Varerne altid har været til Stede i tilstrækkelig Mængde, erkender jeg, maa i første Række tilskrives, at Danmark er et Landbrugsland; men dette, at vi holdt de billigste Priser, skyldtes Foranstaltninger, som det radikale Venstre blev fældet for ved Valget i April Maaned. Vi har her i Danmark levet under saadanne Forhold, at vi har Grund til at føle os lykkelige og begejstrede, og vi har Grund til at yde den Regering Anerkendelse, som styrede Danmark i disse vanskelige Aar.

Nu bliver Spørgsmaalet da dette: Hvordan skal vi igen komme ind under Forhold, der er mere normale end dem, vi lever under i Øjeblikket? Thi det er gaaet os paa samme Maade, som det er gaaet de krigsførende Lande: Vi har adskilligt, der skal bygges op, som er gaaet tabt i de forløbne Aar. Og dér fik vi igennem Trontalen og den højtærede Finansministers Forelæggelsestale og Venstres Ordførers Tale at vide dette: Sparsommelighed er det første, der skal til, noget, vi alle maa lægge os efter. Rigsdagen har oven i Købet været Genstand for Kritik i Anledning af den Rejse, Finansudvalget foretog, fordi man har taget Anvisningen paa Sparsommelighed i den Grad bogstavelig, at man endog har ment, det var uforsvarligt,